

Gebeden en verkondiging zondag 21 november 2010

Laatste zondag van het kerkelijk jaar
Gereformeerde Kerk van Loosdrecht
ds. Stefan Dijkhuizen

Overdenking

Geliefden van onze Heer, lieve moedige mensen,
'mijn juk is zacht en mijn last is licht.'

Ik kwam afgelopen week een kort maar prachtig Joods verhaaltje tegen, dat precies hier over lijkt te gaan:

'Twee mensen moeten om de één of andere reden met een zak vol stenen op hun schouders een hoge berg beklimmen. De ene mens gaat ploeterend naar boven. Hij steunt en zucht, het is erg zwaar. Het duurt dan ook wel even voordat hij boven is. Uitgeput. De ander klimt met een wonderlijk lichte tred omhoog. Hij vliegt als het ware naar boven, en veel eerder dan de eerste is hij op de top. Daarboven raken ze aan de praat met elkaar. 'Hoe komt het nou dat jij er eerder was?' 'Ach', zegt de ander, 'in die zware keien van mij zitten prachtige edelstenen verborgen'. En hij slijt de stenen om ze te bekijken.'

Zou dit het kunnen zijn, wat Jezus met die mooie uitspraak bedoelt, 'Mijn juk is zacht en mijn last is licht'?

Wat zou het fijn zijn als onze last ook zo, op die manier, licht was. Want wat een pijn kan dat zware juk van verlies, gemis en afscheid toch vaak doen.

Het is zondermeer een hele mooie tekst die we net hebben gelezen. Een warme uitnodiging: 'Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan'. Maar tegelijk hebben we denk ik allemaal de ervaring dat het nou juist zo moeilijk is om werkelijk rust te vinden, om werkelijk onze last wat minder zwaar op onze schouders te voelen drukken.

Nee, het leven lijkt veel eerder van ons nogal wat moed te eisen. Moed in de zin van strijd, steeds maar weer. Dapper zijn, flink zijn, doorgaan. Terwijl de moed ons misschien wel heel vaak in de schoenen is gezonken, en je werkelijk niet weet hoe nu verder te gaan.

En toch, hoewel we zelf vaak zonder zitten, gaat het in het evangeli gedeelte van vanmorgen om moed. Nodigt Jezus ons uit om op te staan en te komen. Van hem te leren wat het betekent om het juk van zijn liefde te dragen. We worden uit onze tent gelokt, juist wanneer ons de moed lijkt te ontbreken en we liever zouden wegkruipen misschien.

Op deze laatste zondag van het Kerkelijk jaar - volgende week begint Advent alweer - gedenken we onze dierbare overledenen. Nog één keer noemen we hun naam hardop hier voor in de kerk. En we steken een lichtje aan dat grote licht aan. De Paaskaars, die symbool is voor liefde sterker dan de dood. Van trouw en zorg, ook als er grenzen zijn bereikt waarachter wij niet kunnen komen. Symbool ook dat het eens weer de derde dag zal zijn. Dat God ons niet alleen vasthoudt door de dood heen, maar dat er ooit ook geen dood meer zal zijn.

Natuurlijk kan dit moment veel losmaken. Het is een moment waarop we terugblikken. We zien de gezichten voor ons. We horen opnieuw de laatste woorden. We herbeleven intens het verloop van de dingen in die laatste periode dat hij of zij nog bij ons was. En we denken misschien ook aan wat allemaal volgde. Aan de tijd erna, de afgelopen maanden, waarin je opnieuw op zoek moest naar een leven zonder man of vader, zonder moeder. Een tijd misschien vol geworstel, van vermoeidheid en onrust, van 'ik red me wel', van de zware last van afscheid en ook het geregeld, dingen waar je helemaal niet mee bezig wilt zijn.

Jezus nodigt ons vandaag uit bij hem te komen. Liefdevol biedt hij ruimte om werkelijk tot rust te komen. Zou dat kunnen, echt, helemaal tot rust komen? En wat betekent dat dan, zijn juk op je nemen, zijn last ook dragen, ook al is dat zacht en licht? Zou het werkelijk kunnen helpen? Waar halen we de moed in hemelsnaam vandaan...

Over moed zal het toch gaan vanmorgen. Jezus geeft ons moed, zijn moed. Zijn zacht-moedigheid.

Moed geeft ons een associatie van dapper zijn, vechten, strijden voor je zaak. Maar dat is lang niet altijd de eerste betekenis geweest van het woord. Denk inderdaad maar aan 'ouderwetse' woorden als zachtmoedigheid, deemoed, ootmoedigheid, lankmoedigheid. Moed heeft voor alles te maken met je ge-moed. Het is een zaak van je hart, van verlangen, van geraaktheid. Om het ook maar een beetje diepzinnig te zeggen, moed is een zaak van je 'ziel', en niet van altijd maar domweg doorgaan, of altijd maar flink zijn, strijdvaardig omdat dat moet. Moet met een 't' heeft sowieso niet zo veel te maken met moed met een 'd', ook scheelt het maar één letter.

Jezus nodig ons hier uit, om bij hem te komen, zijn juk op je te nemen, omdat, zo zegt hij 'ik zachtmoedig ben en nederig van hart'. Alleen dat geeft werkelijk rust. Met andere woorden, Jezus roept en nodigt, en geeft ons de moed van zijn hart.

Het woordje 'zachtmoedig' komt frappant genoeg niet zo vaak voor in het evangelie. Alleen bij Matteüs, drie keer. In de Bergrede, en die tekst kennen we wel denk ik: 'Gelukkig de zachtmoedigen, want zij zullen het land bezitten.' Bij de tekst die we vandaag lezen en ten slotte in het verhaal over de intocht in Jeruzalem, het verhaal dat wij ieder jaar met Palmzondag lezen. Daar citeert de evangelist de profeet Zacharia, als hij schrijft: 'Kijk, je koning is in aantocht, hij is zachtmoedig en rijdt op een ezelin en op een veulen, het jong van een lastdier.'

We weten allemaal wat voor koning Jezus was en wilde zijn. Moedig, geen dappere held, geen strijder die de wapens opnam, maar juist zachtmoedig. Een koning die juist ontwapent. Een koning die liefheeft, die nodigt, die ruimte biedt, die je aanspreekt in je gemoed en het vult met zijn barmhartigheid. Die zijn juk van liefdesdienst wil delen met ons, die met ons draagt ons leven.

Moeten wij dan zachtmoedig zijn? Kan dat wel, en is de één dat niet van nature veel meer dan de ander? Jezus zegt: 'Kom en leer van mij.' Wees mijn leerling, mijn discipel, ga met mij op weg. Het zal vallen en opstaan zijn, maar ik laat je niet los, want het is God zelf - ik ken Hem als geen ander - die je draagt, en de last zal enkel liefde zijn.

We komen weer terug bij de stenendragers uit het Joodse verhaal. Ik geloof dat Jezus met zijn uitnodiging 'Kom naar mij', van ons vraagt met onze last niet in onszelf opgesloten te blijven zitten. Dat zijn zachtmoedigheid ons gemoed wil versterken. Ja, dat het zelfs mogelijk is dat zijn zachtmoedigheid ons ontwapent en toch tot moedige mensen maakt. En misschien, misschien zal het dan zo zijn dat ondanks de zware stenen, de brokstukken, de zware last, er allerlei pareltjes en andere prachtige edelstenen tussen blijken te zitten. Het liefde blijkt te zijn, ook in het verdriet, ook in het gemis. Jezus vraagt, nodigt: Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven.

Een antwoord op die vraag en die uitnodiging, hebben we zojuist al gezongen. Ik bid en wens ieder hiervoor de moed toe om onder je last vandaan te komen en gevormd te worden door zijn liefde.

'Zoals ik ben, kom ik nabij,
met niets in handen dan dat Gij mij riep - en zelf u gaf voor mij.
Zoals ik ben, ontvangt Gij mij,
reinigt, vergeeft, omarmt gij mij
vervult, verlicht, verwarmt Gij mij. O Lam van God, ik kom.'

In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.